

LUZ DE SOLPOR NA TERRA CHÁ

Por que esta luz suspende lentamente un enigma
de outra luz que arborece nas gándaras lonxanas,
un espello inclinado no corazón do mundo,
entre o ceo e a tarde, fervor de seiva alzada
sobre os campos que brillan avivecendo a sede
das horas pronunciadas nunha dozura verde
de finísima sombra rozando a flor da auga.

Por que esta luz que inclina a sua cor máis diurna
é medida de asombro transparente nos ollos,
filtrando un astro puro de soedade e distancia
no vento que devala silencioso unha aura
de outonos pendurados no fonal do horizonte.

Un misterio violáceo vai enchendo os camiños
de outra luz enlevada como un temor no corpo.
Unha lámpada extraña acéndese entre as árbores
e medra no silencio un ronselar de agoiros,
fío de alento inmóbil sobre unha pel soñada
cando a noite avivece no perfil do seu labio
a terra estrelecida, todo o ser como un pálpito
na maré desta chaira que tece a lonxanía.

Esta terra é un segredo dividido no vento,
país que se estremece como un mar insaciado
nas searas do norte, ondulantes navíos
ancorados no ceo sonámbulo do tempo.
E a esa hora invisíbel de chama azul e pedra,
de penumbra de río e unha dor que regresa
nevada na memoria, toda a terra é un desmaio
de abidueiras tristes, desolación lentísima
da chaira largacía, un cintilar insone
que escurece nos montes a cicatriz do día.

(...)

Por que esta luz nos ollos de lagoa vermella
que asolaga un espello de arreguizos nocturnos.
Un volume de brasa apagando o seu sopro,
o vidro da distancia posuándose de sombra,
e esta luz que é un milagre aínda nas pucharcas,
na lágrima dourada na pel dos ameneiros,
neste meu sangue escuro que xa soña as estrelas.